

Civilstyrelsen
Gyldenløvsgade 11
1600 København
Danmark

Johny Noer
Quéré 4, Batard
22590 Pordic
Frankrig

p.t. tf.: +972.527887270
(Iddan, D.N. Arava 86840
Israel)

Givat Hazeva, 02.02.2012

Emne: Ansøgning om fri proces

Hermed tillader jeg mig at ansøge om fri proces i den her omtalte sag, der i medfør af retsplejeloven § 329 (og som det fremgår af min fremstilling) tør være at betragte som af både 'principiel karakter og offentlig interesse' (se REDEGØRELSE NR.1).

Det er således min agt i min egenskab af dansk statsborger, Johny Noer, EU-registreret adresse: Quéré 4, BATARD, 22590 Pordic, Frankrig, at sagsøge Danmarks kirkeminister, Manu Sareen, Kirkeministeriet, Frederiksholms Kanal 21, 1015 København K for - i egenskab af sit høje embede - mandag d. 18. januar kl. 17:35, 2012, ved offentliggørelsen af det kirkeministerielle dokument: 'Høring om lovforslag om vielse af par af samme køn' at planlægge, iværksætte og dermed søge at gennemføre et projekt, der er i strid med grundlovens § 4 om 'statens forpligtelse til at understøtte den evangelisk-lutherske kirke'... (Henvisning til redegørelse nr.2: 'GRUNDLOVSSTRIDIGT').

Lovforslaget er en overtrædelse af grundlovens § 4 ved tydeligt at bevidne sin hensigt i 'Bemærkninger til Lovforslaget' (Dok. 2071/12), at det er 1. (citater): 'en delvis udmøntning af regeringsgrundlagets punkter om seksuel ligestilling' (med en tydelig henvisning til, at ... citat): 'parrene kan blive gift i kirken - uanset seksuel orientering'. 2. (senere præciseret ved formuleringen... citat): 'at to personer af samme køn får mulighed for at indgå ægteskab - kirkeligt' - 3. (og understreget ved erklæringen at ... citat): 'den nuværende lovs mulighed for kirkeligt vielse ikke finder anvendelse for det registrerede partnerskab'.

Yderligere anføres her at lovforslaget er en overtrædelse af grundlovens § 4 ved som sit hovedformål at sigte på indførelsen af et kirkeligt ritual for vielse af homoseksuelle par - 1. hvilket fremdeles bevidnes ved den bestemmelse, at (citater): 'præster får ret til at undlade at vie to personer af samme køn' - 2. 'samt (citater): 'Ministeren for ligestilling og kirke har drøftet spørgsmålet om supplerende ritualer med biskoppen - 3. 'samt betoningen af, at 'intet menighedsråd eller nogen præst har ret til at blokere anvendelsen af den lokale sognekirke til brug for vielse af personer af samme køn!'

Det kontroversielle lovforslag er yderligere i sin krænkelse af Den evangelisk-lutherske Kirkes bekendelsesskrifter en forulempelse af grundlovens § 6 (der forpligter dronningen til 'at høre til den evangelisk-lutherske kirke'.) Jeg henviser i den forbindelse til grundlovens § 13 (om dronningens fredhellighed) og til Ministeransvarlighedsloven § 4 (der indbefatter andre implicerede ministre).

Tillad mig som en begrundelse for min ansøgning om fri proces i følgende tre punkter og den efterfølgende redegørelse at forklare mit ærinde:

1. Kirkeministerens kontroversielle lovforslag er i hele sin hensigt i dyb uoverensstemmelse med den evangelisk-lutherske kirkes bekendelsesskrifter, som de aktuelt foreligger på latin og tysk og i dansk oversættelse (ANIS 2011). Disse er iflg. Chr. V's Danske Lov: Bibelen, de oldkirkelige symboler, Confessio Augustana invariata af 1530 samt Luthers lille katekismus.

Lovforslaget er i sit dokumenterede motiv i uforligelig modstrid med Bekendelsesskrifterne: 1. Symbolum Romanum (om Skabelsen); 2. Symbolum Nicano Constantinopolitanum (om dommen); 3. Symbolum Calcedonense (om synden); 4. Athanasianum (om 'regnskabets dag') Confessio Augustana art. 2; art. 12 og art 3 (om syndens, omvendelsens og inkarnationens betydning) og Luthers lille Katekismus (der definerer ordet 'ægteskab'). (Overtrædelsernes art præciseres i Redegørelse nr.4: 'OVERTRÆDELSE AF BEKENDELSESSKRIFTER'.)

2. Kirkeministerens lovforslag er i sit dybeste formål tillige en forulempelse af dronningens binding til bekendelsesgrundlaget, sådan som det anføres i grundlovens § 6, der forpligter dronningen til den evangelisk-lutherske lære.

a) Jeg henviser i den forbindelse til, at lovforslaget sigter på kongelig resolution, hvilket ved en givet overtrædelse af ministeransvarlighedsloven § 4 (om ansvar 'for en af dronningen underskrevet beslutning) kan føre til, at ikke kun kirkeministeren (som medunderskriver) men også andre ministre, 'der på anden måde har medvirket (ikke kun til beslutningens endelige VEDTAGELSE men): til beslutningens aktuelle TILBLIVELSE', drages til ansvar.

3. Jeg henviser i samme forbindelse yderligere til, at den nødvendige indstilling af forslaget til kongelig resolution (af et så læreafvigende bekendelsesmæssigt forbindende dokument) kunne udgøre en krænkelse af grundlovens § 13 (om dronningens 'fredhellighed'... et oldnordisk begreb, der ved dette lovforslag pludselig - hvor monarkens trosbekendelse (åbenlyst, af statens minister) antastes - får en sjælden, retsteologisk betydning). "Det er kun den afskyelige 'legen' kristendom," forklarer Søren Kierkegaard, "der (forræderisk mod Det Nye Testamente) også gør sig skyldig i det forræderi mod kongen, at ville bringe hans kongelige værdighed og alvor i et forkert lys" (Øjeblikket nr.2, 1855).

Om disse tre punkter tillader jeg mig i det følgende at give en så kort, klar og udtømmende forklaring som muligt. Samtidig gør jeg opmærksom på, at den aktuelle høring af lovforslaget udløber d. 22. febr. 2012, og at loven (må Gud forbyde det) træder i kraft d. 15. juni 2012. Som De af min ansøgning kan se, har jeg brug for især juridisk hjælp for at kunne fremlægge denne sag korrekt. I håb om Deres positive respons

Med venlig hilsen
J o h n y N o e r

v. Johny Noer

REDEGØRELSER

... i forbindelse med ansøgning om
fri proces i sag vedrørende
lovforslag fremsat af
Kirkeminister, Manu Sareen

Indhold:

1. Principielle, offentlige, retlige og personlige interesser (s. 2 - 4)
2. Grundlovsstridigt (s. 4)
3. Ministeren sidste ankeinstans? (s. 5 - 6)
4. Overtrædelse af bekendelses-skrifter (s. 6 - 11)

REDEGØRELSE NR. 1

SAGENS PRINCIPIELLE, OFFENTLIGE, RETLIGE OG PERSONLIGE INTERESSER

1. Hvad angår sagens principielle karakter henviser jeg til grundlovens § 66: "Folkekirkens forfatning ordnes ved lov". Eftersom denne såkaldte 'løfteparagraf' har ventet på sin indfrielse siden 1849 (og folkekirken stadig ikke har en egen forfatning), er kirkeministerens lovforslag, der med henblik på kirkens bekendelse drejer sig om en (hvad man i retsteologien kalder): 'substantiel læreaftvigelser' – ja, et angreb på selve livsnerven i den evangelisk-lutherske kirke – en højaktuel, relevant sag for domstolen.
2. Vedrørende sagens offentlige interesse henviser jeg til et lignende forhold om 'indførelsen af et nyt kirkeligt ritual', der for en snes år siden vakte betydelig opmærksomhed i Norge. Her endte sagen ved højesteret d. 9. april 1987 (Rt. s. 473) samt førte til, at procesfuldmægtig, advokat Jens Edvin Andreassen udgav værket: "Konge, rigsrike og lokalmenighed" (om forfatningsretlige spørgsmål indenfor den norske kirke, særlig i konfessionelle og rituelle spørgsmål... universit. forl. Oslo, 1989, ISBN 8200028488).

Vedrørende sagens samfundsmæssige interesse gør kirkeministeren sig skyldig i en så afgørende tilsidesættelse af den evangelisk-lutherske kirkes bekendelsesgrundlag, at en fjerdedel af de præster, der betjener landets 2354 folkekirker, vil nægte at følge indholdet af kirkeministerens forslag og mere end et halvt hundrede præster anser lovforslaget som en 'dokumenteret vranglære' og vil forlade kirken på grund af deres samvittighedsbinding til præsteløftet, hvis indhold blev fastsat ved kgl. Resolution af 27. august 1870. "Hvis vi ved kongelig forordning er forpligtede til at opfylde fordringen om i vor forkyndelse at være i overensstemmelse med det evangelisk-lutherske bekendelsesgrundlag," hævder de, "da må kirkens minister (som lovgiver i kirkelige anliggender) være underlagt samme forordning.

Sagens samfundsmæssige interesse har jeg i et brev til kirkeministeren af 15. januar 2012 påpeget ved at gøre opmærksom på den ulykke, der ligger i den splittelse af kirken, som ministerens lovforslag kan forårsage. Jeg henviser bl.a. til Lisbeth Christoffersens (Ph.d. Roskilde Universitet) artikel om 'Dansk Religionsret, ('Samf. vid. p.d. religiøse', jurist. og økon. forl. 2001, side 37) hvori kirken i grundlovens kapitel 1 identificeres som én af samfundets fire hjørneste (§ 1 territoriet, § 2 monarkiet, § 3 magtens tredeling, § 4 folkekirken). I mit brev til ministeren har jeg anmodet om, at folketinget omhyggeligt informeres om faren ved, at denne hjørneste splittes. På trods af gentagen henvendelse, har jeg endnu ikke modtaget svar – og ser p.t. ingen anden udvej end at søge om fri proces for at opnå rettens bedømmelse.

3. Vedrørende sagens retlige interesse henviser jeg til, at Højesteret i august 1996 gav en mindre gruppe danskere ret til at sagsøge daværende statsminister Poul

Nyrup Rasmussen for grundlovsbrud om Maastricht-traktaten. Sagsøgerne havde dengang samme begrundelse som jeg: 'En væsentlig interesse i at få deres påstande prøvet ved domstolen på grund af traktatens (her: 'lovforslagets) generelle og indgribende karakter'.

4. Så vidt angår min personlige interesse i sagen har jeg d. 15. september 2010 udgivet bogen 'Folkekirken og vielse af homoseksuelle' (forlaget Scandinavia, Kbh.) I sommeren samme år skrev jeg 21 breve, som blev journaliseret i Kirkeministeriet og sendt videre til det ministerielle udvalg, der på det tidspunkt arbejdede med sagen. I efteråret 2010 sendte jeg under den landsomfattende, kirkelige høring fem løbende numre af tidsskriftet 'Øjeblikket' (som jeg udgav med dette nu aktuelle lovforslag' for øje) til samtlige danske menighedsråd og deres præster og til 6000 underskrivere af en protest, som i den periode blev afleveret til daværende kirkeminister Birthe Rønn Hornbech.
 - a) D. 14. september 2010 indsendte jeg en klage til biskoppen i Helsingør, Lise-Lotte Rebel over en artikel skrevet af stiftets teologiske konsulent, sognepræst Jørgen Demant, Kgs. Lyngby, der i tidsskriftet 'Kritisk Forum for Praktisk Teologi' Nr.120 hævder, at Kristus (v. 'Søren og Peters bryllup') inkarnerer sig i ritualer for den homofile vielse, hvilket i manges øjne er i åbenlys modstrid med Den Augsburgske Bekendelse artikel 3, stk. 1-2 om Guds Søns inkarnation. Klagen blev afvist, men i et brev til Kirkeministeriet d. 15. januar 2012 anmoder jeg om, at den bliver genoptaget. Med hensyn til dette punkt henviser jeg til vedlagte forklaring: (Henvisning til redegørelse nr.3: 'ER MINISTEREN SIDSTE ANKEINSTANS'?
 - b) Personligt er jeg en af initiativtagerne til bevægelsen 'Unge Kristne', som i '70'erne indtog en aktiv holdning omkring lignende lovforslag, og er i den forbindelse én af de tre forfattere til debatbogen 'Den lille Hvide', som behandler samme emne, samt var én af lederne for det daværende hjælpecenter 'Soli Deo Gloria', i København. For tiden er jeg med min familie virksom i et fredsbevarende hjælpearbejde med base i Negev, syd for Dødehavet. (Min registeradresse er som nævnt i Frankrig; hvis dette viser sig at være en hindring for at imødekomme min ansøgning, beder jeg Dem oplyse mig derom, og jeg vil da straks ændre dette forhold. Vedr. min økonomiske stilling er jeg skattepligtig i DK, og kan dermed dokumentere, at jeg ikke indtægtsmæssigt overstiger nogen angiven begrænsning for min ansøgning.
 - c) Med henblik på min personlige interesse i at få denne sag afklaret, bør jeg (af hensyn til den anspændte situation) forklare, at jeg i min bog 'Folkekirken og vielse af homoseksuelle', betoner Kristi kærlighed til synderen! Jeg citerer Jesu ord til den fortvivlede: "Heller ikke Jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere" (Johs. 8:11) og understreger i den forbindelse, at Han, der den dag udtalte disse befrielsesord på Tempelpladsen i Jerusalem, 'kaster ikke med sten' (s.111). Det er mig derfor magtpåliggende, at erklære, at jeg med denne skrivelse ikke 'kaster med sten' efter mine homoseksuelle

medborgere. Mit ærinde er, at præcisere, at der gælder 'andre regler' for deres vielse i kirken end dem, som er gældende på rådhuset.

REDEGØRELSE NR. 2

GRUNDLOVSSTRIDIGT

Vedrørende den juridiske baggrund for det grundlovsstridige i kirkeministerens lovforslag tillader jeg mig at anføre følgende tre konklusioner med henblik på grundloven § 4.

1. Efter i 150 dage at have overvejet spørgsmålet om kirkelige homovielser udtalte kirkeministeriets udvalg i rapporten om 'Folkekirken og registreret partnerskab af 15. sept. 2010 bl.a.:

"Folketingets adgang til at vedtage love om kirkelige anliggender er begrænset af udtrykkelige grundlovsbestemmelser (som f.eks. grundlovens § 4, der fastslår, at det er den evangelisk-lutherske kirke, der er den danske folkekirke.)" Udvalget konkluderer: "Den bestemmelse har den konsekvens, at folkettinget ikke kan lovgive om folkekirkens forhold på en måde, der er i strid med den grundlæggende evangelisk-lutherske bekendelse."

2. Professor i retsvidenskab og folketingets ombudsmand fra 1987-2012, Hans Gammeltoft-Hansen konkluderer:

"Den danske folkekirke kan ikke retligt gestaltes eller reguleres på en måde, der strider mod det system af kirkelige opfattelser, regler og begreber, som indgår i den evangelisk-lutherske kirke. Noget sådant ville simpelthen være i strid med grundloven. Ifølge grundlovens § 4 er denne væsentlige og gennemgribende betydning ikke til at komme uden om" (Kristeligt Dagblad fra 28. juni 1991, kronik).

3. Daværende departementschef i kirkeministeriet Preben Espersen konkluderer: "Grundlovsbestemmelsen (§ 4) må opfattes som en 'generalklausul', der påbyder, at folketing og kirkeministerium skal tage skyldigt hensyn til indholdet af den evangelisk-lutherske bekendelse..." (Kristeligt Dagblad 25. april 1991, kronik)

4. Sognepræst og tidl. Folketingsmedlem, Flemming Kofoed Svendsen, konkluderer: "Grundlovsfædrene sagde ikke, at folkeflertallets kirke skulle understøttes af staten; meningen var at overføre den historisk-retligt bestående kirke... med dens bekendelsesskrifter!" (foredr. I Selsk. F. kirkeret, 10. sept. 1990)

Kirkeministeren har ved sit lovforslag om kirkelig vielse af par af samme køn ikke respekteret kirkens åndelige fundament og har dermed gjort sig skyldig i at bryde grundlovens § 4.

REDEGØRELSE NR.3

ER MINISTEREN 'SIDSTE ANKEINSTANS'?

... tillæg til punkt 4a 'min personlige interesse'.

Hvad angår min personlige interesse i sagen, henviser jeg til den uretfærdige sagsbehandling, som jeg personligt har oplevet vedrørende en klage, som jeg d. 14. sept. 2010 sendte til biskop Lise-Lotte Rebel, Helsingør, over en artikel, som i det 120. nummer (juni 2010) i tidsskriftet 'Kritisk Forum for Praktisk Teologi' var skrevet af den teologiske konsulent for Helsingør Stift, sognepræst Jørgen Demant, Kgs. Lyngby. I denne artikel erklærede forfatteren, at Guds tilstedeværelse i bryllupsritualet for det homoseksuelle par, Søren og Peter, er så nærværende, at Den Treenige Gud inkarnerer sig (overskrift: 'Inkarnationens gentagelse') i det homoseksuelle brudekys.

På trods af min omhyggelige dokumentation (som jeg nu finder, har en mere generel betydning) afviste samtlige instanser: præst, provst, biskop og til sidst kirkeminister, klagen uden anden begrundelse end denne ene: "Der er muligvis tale om 'en fejlagtig indlæsning af Deres synspunkter' i Jørgen Demants artikel" (Kirkeminister Birthe Rønn Hornbech, dok. nr. 126204/10).

Mine såkaldt 'fejlagtige indlæsninger' drejer sig om følgende fire påstande i præstens artikel:

1. Den trinitariske velsignelse er (citater): 'en inkarnatorisk bevægelse, hvor parret (Søren og Peter) indsættes som bærere af Guds velsignelse (side 65).
2. Ved vielsesritualet (ved Søren og Peters bryllup) bliver (citater): 'Menigheden vidne til inkarnationsunderet' (side 66)
3. Præstens håndpåleggelse (ved Søren og Peters bryllup) er (citater): 'En solidaritetserklæring, der indebærer Guds medleven og støtte til de to mennesker, der har givet sig til hinanden' (side 67).
4. Ved Peter og Sørens bryllup er (citater): 'kysset måske det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi' (side 68)... for (citater): 'Ligesom Gud forbandt sig med verden i Kristus, sådan kan mennesker i den erotiske hengivelse forbinde sig med hinanden' (side 69).

Artiklens forfatter udtaler ved en høring 21. sept. 2010 at han (på trods af brudeparrets mandnavne) ikke henviser til 'homovielser' men kun til 'vielsen'.

I kirkeministerens afvisning (efter at jeg i en supplerende henvendelse – dok. nr. 112604/10 af 4. nov. 2010 – har gjort opmærksom på, at det omtalte tidsskrift udelukkende var sendt på gaden som (citater): 'et bidrag til den aktuelle debat om vielse af homoseksuelle' (forord side 2), antyder ministeren for første gang, at der 'muligvis er sket

en fejlindlæsning' (Dok.nr. 126204/10). Altså at grunden til at afvise klagen slet ikke var påviselig! Ministeren slutter imidlertid med at betone, at hun er 'sidste ankeinstans', og at hun 'ikke agter at gøre mere ved denne sag'. Mit spørgsmål er derfor følgende: Er ministeren 'sidste ankeinstans'? Jeg anmoder om fri proces til at lade domstolen afgøre denne sag om den blasfemiske lære, der (vedr. Guds tilstedeværelse i ritualer for kirkelige velsignelser af par af samme køn) anes bag Helsingørsteologernes inspiration til bl.a. det aktuelle lovforslag.

På mine egne og mine medborgeres vegne anmoder jeg om, at der ved domstolen må gives mulighed for, at denne himmelråbende uretfærdighed i den offentlige sagsbehandling vedr. præsters, bispers og ministres kollisionskurs med folkekirkens bekendelsesgrundlag må blive afsløret og bragt til ophør. Deri har jeg – som her anført – en personlig interesse, idet jeg nu finder, at de fire angivne påstande fra præstens artikel bør fremføres som et generelt udtryk for den teologi, der lurar bag kirkeministerens lovforslag om indførelsen af et ritual for kirkelige homovielser.

REDEGØRELSE NR. 4:

OVERTRÆDELSE AF BEKENDELSESSKRIFTER

1. CONFESSIO AUGUSTANA

Den 21. januar 1530 indkaldte Karl V fyrster og stænder til en rigsdag i Augsburg med påbuddet: "I skal gøre rede for jeres tro!"

Få måneder efter fremlagde de reformerte teologer deres forsvarsskrift. (Luther, der var fredløs, kunne ikke deltage). Dette var begyndelsen til Confessio Augustana, som i dag er et hovedbekendelsesskrift i Den Danske Folkekirke. I 1555 blev det et grundlag for Augsburger-religionsfreden. 1577 fik det kirkeretlig gyldighed for de kirker, som tilsluttede sig konkordieformlen (sidste lutherske bekendelsesskrift). For Danmarks vedkommende præciseres CA's 'karakter af bekendelsesskrift' såvel i Kongeloven som i Chr. V's Danske Lov. Da grundloven ingen ændring har foretaget med hensyn til kirkens bekendelse, gælder dette stadig!

Når Den Augsburgske Bekendelse omtales i sagen om homofile vielser i kirken, er hensigten den samme som i 1530: ...'at disse ting, efter at det, som på begge sider er behandlet forkert ud fra Skrifterne, er blevet korrigeret og ført tilbage til den ene udelte sandhed, så kan for fremtiden én, ren og sand religion bevares af os! Vor appel – i denne store og alvorlige sag – fastholder vi stadig og har ikke til hensigt og kan heller ikke frafalde den, med mindre sagen bliver hørt og ført tilbage til kristelig enighed..." (CA's fortale).

*

a) SYND ER SYND

I Den Augsburgske Bekendelse hedder det, 'at siden Adams fald fødes alle mennesker, som er forplantet på en naturlig måde, med synd, det vil sige: Uden guds frygt, uden tillid til Gud og med begær; "denne sygdom eller last," betones det, "er virkelig synd..." (art. 2, stk. 1-2).

Dette udsagn stemmer overens med Bibelens lære, hvor der i beretningen om Sodomias undergang fortælles, at byens indbyggere råbte til Abrahams slægtning, Lot: "Hvor er de mænd, der er kommet til dig i nat? Kom ud med dem til os! Vi vil ligge med dem!" (1. Mose 19:5). Om det homofile forhold i Sodoma forklarer Skriften: Herren sagde: 'Der lyder et højt skrig fra Sodoma; deres synd er meget stor!' (1. Mose 18:20). Apostlene forklarer i Ny Testamente, at når det homofile 'begær optændes', er både mænd og kvinder 'hengivet til vanærende lidenskaber' – ja, til 'et uværdigt sind, så de gør det, der er usømmeligt' (Rom. 1:26-28).

Disse skriftudsagn bekræftes af Jesus i Ny Testamente, hvor Han erklærer: "Da Lot forlod Sodoma, regnede ild og svovl ned fra himlen og udslættede dem alle" (Luk. 17:29).

Kirkeministerens lovforslag om vielse af homoseksuelle par i kirken og dermed velsignelse af deres samliv fjerner sig totalt fra det centrale punkt i kirkens bekendelse og Skriftens lære (om det begær, der 'er virkelig synd').

b) OMVENDELSENS NØDVENDIGHED

I Den Augsburgske Bekendelse hedder det fremdeles, at 'faldne kan opnå syndernes forladelse til enhver tid, når de omvender sig' (Art. 12, stk. 1).

Dette samstemmer med apostelens lære, når han siger: "I skal aflægge det gamle menneske, som hører til jeres hidtidige levned, og som ødelægges af sine forføreriske lyster, og I skal fornyes i sind og ånd og iføre jer det nye menneske, skabt i Guds billede..." (Ef. 4:22).

Eftersom Guds lov kan føre syndere til omvendelse, hedder det: "Loven er bestemt for forbrydere... dem, der slår deres far og mor ihjel, for drabsmænd, utugtige, mænd, der ligger i med mænd... og hvad ellers strider mod den sunde lære (1. Tim. 1:8-11).

Baggrunden for et pålæg (i forbindelse med en betydelig læremæssig overtrædelse ved et lovforslag, der befordre velsignelse og 'kirkelig sammensmedning' af det homofile samliv) er her til stede – og bør ikke kunne fejles ind under gulvtæppet...

c) OM INKARNATIONEN

Den Augsburgske Bekendelse lærer yderligere, at 'Guds Søn har antaget menneskelig natur i den salige jomfru Marias moderskød'. Bekendelsen forklarer, at 'de to naturer er uadskilleligt forenet i personens enhed: Én Kristus... som virkelig har lidt, er korsfæstet, død og begravet, for at Han kunne forsones Faderen med os og være et offer... for alle menneskenes syndige handlinger... og helliggøre dem, der tror på Ham – ja, forsvare dem mod djævelen og syndens magt' (Artikel 3, stk. 2-3, 5-6).

Dette stemmer overens med apostelens ord, som siger, at 'dem, som Gud forud har kendt, har Han også forudbestemt til at formes (gl. oversættelse: 'ligedannes') efter Sin Søns billede' (Rom. 8:29).

Ny Testamente lærer, at 'Byerne Sodoma og Gomorra dømte Gud til undergang og lagde dem i aske og gjorde dem dermed til et advarende eksempel for ugudelige mennesker i kommende slægter' (2. Pet. 2:6).

Hvis udtrykket 'domstolene bør ikke være andet end 'lovens mund' (Montesquieu 'Lovens ånd 1770, 1998) er sandt, bør da ikke denne 'mund' tale tydeligt i en sag, hvoraf det tydeligt fremgår, at 'den danske folkekirkes bekendelsesgrundlag (med henblik på læren om 'inkarnationen') bliver tilsidesat' (§ 4 i lov nr. 336 af 14. maj 1992)?

d) OM 'ÆGTEFOLK'

I Luthers lille katekismus, der er en del af Den Danske Folkekirkes bekendelse, tales om de ti bud. Det sjette bud lyder således: "Du må ikke bryde ægteskabet". Luther fortolker myndigt: "Det vil sige... at vi lever rent og kysk i ord og gerning og som ægtefolk elsker og ærer hinanden."

Bekendelsens latinske tekst anvender betegnelsen 'suam conjugem' om ordet 'ægtefolk' og henleder dermed opmærksomheden på Jesu forklaring af udtrykket 'conjugem' (sammenføje). "Har I ikke læst," spørger Jesus, "at Skaberens fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde og sagde: Derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og binde sig til sin hustru... hvad altså Gud har sammenføjnet, må et menneske ikke adskille" (Matt. 19:5-7).

Ifølge det givne vielsesritual skal præsten afsluttende forkynde det viede par at være (rette) 'ægtefolk'. I kirken sker denne 'forkyndelse' for Guds og menneskers åsyn! Hvis ritualet for en vielse af homoseksuelle indeholder udtrykket 'ægtefolk', vil præsten kunne anfægtes af samvittighedskvaler ved at skulle forkynde denne 'sammenføjning' som værende i overensstemmelse med Jesu lære – og hvis ordet 'ægtefolk' erstattes med et andet udtryk, er det i modstrid med Luthers katekismus og dermed kirkens bekendelse.

Ved at anmode kirkens biskopper om at udfærdige et 'supplerende' vielsesritual for det homoseksuelle bryllup, belaster kirkeministeren kirken med en sag, som er både anfægtende for samvittigheden og i strid med bekendelsen.

2. BEKENDELSESSKRIFTET: SYMBOLUM ROMANUM

DET NATURLIGE OG DET NATURSTRIDIGE

Allerede den oldkirkelige bekendelse, Symbolum Romanum, erklærer: "Jeg tror på Gud, Fader, den almægtige, himlens og jordens skaber."

... og vedkender sig derved Bibelens skabelsesberetning, hvori det hedder: "Gud skabte mennesket i Sit billede, i Guds billede skabte Han det, som mand og kvinde skabte Han dem – velsignede dem og sagde: Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden... (1. Mose 1:27-28).

Jesus henviste til dette sted i Skriften, når Han siger: "Har I ikke læst, at Skaberen fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde." Han konkluderer: "Derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød" (Matt. 19:4-5) – hvilket alt sammen bevidner, hvorledes 'det naturlige' mand-kvinde forhold fremhæves af både Skrift og bekendelse. Apostelen i Ny Testamente omtaler det homofile samliv med ordene: "Deres kvinder udskiftede den naturlige omgang med den naturstridige, og ligeså opgav mændene den naturlige omgang med kvinden... og pådrog sig derved den straf for deres vildfarelse, som de fortjente" (Rom. 1:26-27).

Kirkeministerens lovforslag lægger på baggrund af disse Skriftens og bekendelsens vidnesbyrd op til et truende skisma, der i omfang og styrke vil 'forstyrre den offentlige orden' (§ 67 Gr.)

Der hersker med henblik på forslaget om den kirkelige velsignelse af det homofile samliv et skæbnesvangert misforhold mellem dets overfladiske mediebevågenhed og dets manglende teologiske substans, især hvad angår forholdet til 'Guds naturlige skaberværk'.

3. BEKENDELSESSKRIFTET SYMBOLUM NICAENO-CONSTANTINOPOLITANUM

PÅDRAGER SIG STRAF

Desuden hedder det i Symbolum Nicaeno-Constantinopolitanum (som tillige er en del af middelalderkirkens liturgi): "Jeg tror på Jesus Kristus, at Han skal komme igen for at dømme levende og døde..."

Om dommen siger apostelen (vedrørende det aktuelle emne): "Mænd lever skamløst med mænd og pådrager sig derved straf..." (Rom. 1:27).

Kirkeministerens lovforslag er af den grund at betragte som hæresi (kættersk) i ordets egentlige betydning. Den græske betegnelse betyder 'valg' og antyder en form for 'selvbestaltet lære'. Lovforslaget, der må anses som et ildevarslende indgreb i kirkens indre anliggender, hviler ikke på nogen kirkelig 'konsens' og er således dybt afvigende fra både Skrift og bekendelse. Lovforslaget benægter i sin egenskab af 'legalisering', at det homofile samliv er 'skamløst' og ('set ud fra kirkens bekendelsesgrundlag) 'indebærer straf'.

4. BEKENDELSESSKRIFTET: SYMBOLUM CHALCEDONENSE

AFSTANDTAGEN FRA SYND

I Symbolum Chalcedonense hedder det: "Vi bekender den ene og samme Søn, i alle ting ligesom vi, dog uden synd."

... hvilket stemmer overens med Ny Testamentes lære, som siger: "Vi har en ypperstepræst, der er blevet fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd" (Hebr. 4:15).

"Hvad følger nu heraf?" spørger apostelen, "skal vi blive i synden, for at nåden kan blive så meget større? Aldeles ikke!" (Rom. 6:1)

Derfor lærer Ny Testamente i forbindelse med det foreliggende emne følgende: "Far ikke vild... mænd, der ligger i med mænd skal ikke arve Guds Rige! Sådan var nogle af jer engang, men I blev vasket rene, I blev helliget, I blev gjort retfærdige ved Herren Jesu Kristi Navn og ved vor Guds Ånd" (1. Kor. 6:9-11).

Kirkeministerens lovforslag er i sin art og sigte virksomt for at udbrede en lære, der på et så fundamentalt punkt som 'forsagelse og afstandtagen fra synd' står i strid med både Skriften og den evangelisk-lutherske lære om 'at blive vasket rene ved Kristi Navn og ved vor Guds Ånd'. Kirkeministerens lovforslag er ikke – som han har givet udtryk for – et 'mindre anliggende'. Som forslaget for ministerens person synes at være en 'politisk mærkesag', sådan berører det et lærepunkt som for den evangelisk-lutherske tro har været og stadig er 'en mærkesag', der i Dagens Danmark kan føre til den største kirkelige lærestrid siden reformationen.

5. BEKENDELSESSKRIFTET: ATHANASIANUM

'REGNSKABETS DAG'

Bekendelsesskriftet Athanasianum (som ligeledes er en grundlæggende bekendelse for Den Danske Folkekirke) taler om, at 'den, som ikke bevarer troen helt og ubrudt, vil gå fortabt', og gentager, at ved Kristi genkomst 'skal alle mennesker opstå og aflægge regnskab for deres gerninger'.

Apostelen advarer på samme måde de troende mod de mennesker, der (som han skriver): 'spotter jer, når I ikke styrter jer ud i den samme strøm af udsvævelser'. Han slutter: "Men de skal gøre regnskab for Ham, som er rede til at dømme levende og døde" (1. Pet. 4:5).

Præsteløftets prægnante vending: 'Jeg lover for den alvidende Guds Åsyn med regnskabsdagen for øje', er i en gejstlig retssag (Arboe Rasmussen, 1911-1916) blevet omtalt som 'ikke blot moralsk, men også juridisk bindende' (HRD, s. 152, jf. s. 169). "Det er et løfte, som øvrigheden må respektere," hedder det (HRD, s.111).

Skriften erklærer med henblik på den nærværende sag om det såkaldte 'kønsneutrale ægteskab': "Du må ikke have samleje med en mand, som man har samleje med en kvinde" (3. Mose 18:22).

Kirkeministerens lovforslag, der sigter på i kirken at indføre en liturgi og et ritual, der er betydeligt påvirket af den homofile ideologi, er i tydelig modstrid med folkekirkens bekendelsesgrundlag – ja, synes domineret af den opfattelse, at Skriftens og bekendelsens vidnesbyrd om en 'regnskabs dag' ikke skal tages alvorligt.

Tidligere kirkeminister Birthe Rønn Hornbech erklærer, at den eneste gyldige 'retsgaranti' ved søgsmål af den art ligger i, at 'Den Danske Folkekirkes bekendelsesgrundlag er blevet tilsidesat!' ('Retten og den rette lære', side 167). Dette er nu sket i hendes efterfølger, kirkeminister, Manu Sarens, lovudkast om kirkelige homofile vielse. Lovforslaget ikke blot 'tilsidesætter' men 'spotter' i sit indhold og sigte kirkens grundlæggende lære om 'Regnskabs dag'. En sådan af øvrigheden befordret vranglære bør få retlige følger for lovforslagets ophavsmand.